

„Evlavia este plină de teologie și teologia sau învățătura Bisericii despre Dumnezeu este însuflețită de evlavie. Nu este un sentimentalism lipsit de conținut și teologia nu este o speculație rece despre un Dumnezeu cu totul transcendent.”

Această credință practică se descoperă în poporul ortodox care în evlavia sa trăiește în mod concret teologia Bisericii.

„Cu mare interes putem urmări discuțiile teologice ale femeilor. E o teologie vie, existențială. Fiecare dintre ele poate spune ceva despre modul în care în anumite împrejurări ale vieții Dumnezeu i-a arătat puterea și ajutorul Său. Ceea ce aud în biserică spunându-se despre Dumnezeu ele aplică la împrejurările concrete ale vieții lor. Din aceste discuții se degajă fața unui Dumnezeu viu, bun, plin de interes față de problemele fiecărui om în orice moment al

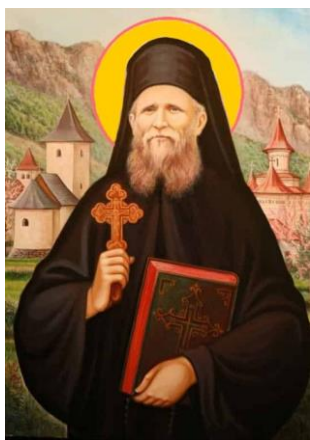
vieții lui.”

Acest mod de a trăi exprimă o viziune a lumii potrivit lui Dumnezeu. În această viziune, „Dumnezeu nu este închis în El Însuși și, prin urmare, nu este un obiect de speculații raționale. Prin energiile Sale necreate El ne însoțește în toate împrejurările vieții. Viața întreagă a credincioșilor devine sacramentală sau liturgică într-un sens larg.”

„Dumnezeu este aproape și totuși, sau tocmai din această cauză, este experiat ca mister, ca taină. Dumnezeu este cunoscut, dar într-un mod inexprimabil. E înțelesul biblic al unui Dumnezeu negrăit și totuși aproape de noi, Care lucrează asupra noastră și, ca atare, poate fi experiat de oameni.”

(Dumitru Stăniloae, M.-A. Costa de Beauregard, Mică dogmatică vorbită, dialoguri de la Cernica)

6 IULIE: PRĂZNUIREA SFÂNTULUI CUVIOS DOMETIE CEL MILOSTIV DE LA RÂMEȚ

Sfântul Dometie
de la Râmăneș,
icoană

Îndrumător al monahilor, al monahiilor și al credincioșilor mireni te-am cunoscut și te cinștim, ajutător săracilor întru toate nevoile, dar și pildă de milostenie, Sfinte Cuvioase Părinte Dometie, roagă-te pentru sufletele noastre.

(Troparul Sfântului Cuvios Dometie cel Milostiv de la Râmăneș)

Îeromonahul Dometie Manolache a fost cu adevărat omul lui Dumnezeu. Nu l-am întâlnit de multe ori, dar a fost suficient ca să-mi dau seama de valențele lui duhovnicești.

Era în toamna anului 1972. Ca inginer tânăr lucram la dublarea căii ferate Teiuș – Vințu de Jos. În ziua de 8 septembrie, Sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului, împreună cu un prieten ne-am dus la slujbă la Râmăneș. Eu mergeam cu gândul de a mă spovedi. Lucru pe care l-am și făcut. Prietenul meu nu avea intenția aceasta.

Când a terminat molitva pentru spovedanie l-a chemat pe el primul. Mi-am dat seama că era văzător cu duhul.

Din păcate, în vara lui 1975, când a plecat la Domnul, n-am știut. Lucram atunci la dublarea căii ferate Cluj-Huedin. Dar, mai târziu, m-am recules de multe ori la mormântul lui. Maica Ierusalima Ghibu avea un adevărat cult față de el și, de fapt, toate maicile. Nu știam eu pe atunci că voi ajunge preot și, mai apoi, episcop chiar în eparhia unde se găsea mormântul lui.

Mai bine de douăzeci de ani, la hramul bisericii mari de la Râmăneș, când îi sărbătorim pe Sfinții Apostoli Petru și Pavel, după slujbă făceam parastas la mormântul său. Ne învăluia pe toți o atmosferă de liniște și pace greu de cuprins în cuvinte.

De fapt, legăturile duhovnicești, pe care nu le ghicim întotdeauna, nu sunt întâmplătoare.